

зиканти и постъпили въ турската музика, други започнали да свирятъ изъ града, по кафенета, на сватби, именни дни и т. н.; трети станали учители по френски езикъ, а четвърти поискали да обучаватъ българскитѣ ученици на гимнастика.

Така, въ Шуменъ отъ 1850 година се появили нови предмети за изучаване въ българското училище. Освенъ това, ученицитѣ и младитѣ български еснафи и чирацитѣ, като видѣли, какъ поляци и маджари ходятъ свободно изъ града, не се страхуватъ отъ турцитѣ и разговарятъ съ тѣхъ не като страхливи роби, а като свободни граждани, насърдчили се да постъпватъ и тѣ като тѣхъ. Вмѣсто потури, младитѣ шуменци и ученицитѣ, си ушили нови европейски дрехи, сложили фесове или калпаци, обули панталони. Съ една дума, поевропейчили се.

Добри Войниковъ музикантъ.

Тази външна промѣна въ живота на Шуменъ силно запалила маджаритѣ особено по-даровититѣ. Добри Войниковъ съ успѣхъ училъ всички предмети, ала твърде много се засилилъ по френски. Освенъ уроцитѣ въ училището, той се запозналъ съ чужденецъ и почналъ да бѣбри по френски. Най-сетне постъпилъ въ маджарската музика. Бащината му окарина събудила добре ушитѣ на даровитото дете. Заедно съ музиката Добри училъ пѣние и декламация. Той слушалъ и сказки въ църквата, отъ които разбралъ, че българитѣ били нѣкога голѣмъ народъ, че тѣ имали царе и просвѣтени мжже.

Учителтъ Сава Доброплодни особено залѣгалъ да обучава ученицитѣ да разговарятъ по научени разкази, като мжже, жени, старци. Всичко това Добри лакомо поглѣщалъ. Въ духовата музика толкова се изтъщилъ, че се решилъ да събере другари музиканти и да съ-